

Beviser for, at det var fornødtigt handlet i de paagældende Tilfælde at sende vedkommende retur til Udlandet, og jeg haaber, vi alle er enige om, at vi ikke her i Landet vil have Udlændinge, som vilde foraarsage Spektakler af den ene eller den anden Art.

Det ærede Medlem talte om, at enhver Magthaver klæbede ved Magten, for ikke at sige Taburetten. Jeg føler mig ikke truffet af disse Ord, men maaske er det noget, det ærede Medlem kender fra sin egen Tid.

Jeg skal til Slutning sige, at jeg skal ophæve denne Lov saa hurtigt, som det overhovedet lader sig gøre.

Jørgen Møller: Maa jeg spørge den højtærede Minister, om der udstedes dansk Pas til Udlændinge, om ikke alle tyske Undersaatter faar udstedt tysk Pas med dansk Visum? Jeg ønsker, at den højtærede Minister besvarer dette Spørgsmaal: Er det rigtigt, at for Tyskere udstedes der tyske Pas, og at de faar Visum, det vil sige Opholdstilladelse. Der paatrykkes forneden: Dette Pas kan ikke fornyes uden Justitsministerens Tilladelse inden det og det Tidspunkt. Jeg vil bede den højtærede Justitsminister besvare det Spørgsmaal, om dette ikke bliver paatrykt, saa er vi ude over det Spørgsmaal, hvorvidt det er danske eller tyske Pas, der er Tale om. At det er tyske Pas, har jeg aldrig været i Tvivl om: Tyskere faar tyske Pas, og derpaa trykker Statspolitiet Visum som Tegn paa Sanktion. Saaledes har jeg opfattet det; kan den ærede Justitsminister overbevise mig om noget andet: at der udstedes danske Pas for Udlændinge, skal jeg gerne tage imod det Bevis. Men jeg vil i alt Fald kunne fremlægge for Justitsministeren adskillige tyske Pas, som er forsynet med det danske Statspolitis Visum.

Jeg beder den ærede Justitsminister ikke opfatte mine Ord saaledes, at det ikke er det væsentlige at faa fastslaaet, om Justitsministeren har handlet rigtigt eller ej. Jeg mener, at Justitsministeren i Fjor har godtgjort, at han er berettiget til at foretage disse Udvisninger eller Nægtelse af Opholdstilladelse, men det Grundlag, hvorpaa han tilbageviste mine Udtalelser i Fjor, var ikke rigtigt, og det er det, som det for mig kommer an paa at slaa fast. Jeg beder Justitsministeren forstaa mine Udtalelser saaledes.

Martin Olsen: Da jeg skulde beskæftige mig med dette Lovforslag, gennemgik jeg de Forhandlinger, der blev ført, da Loven af 1875 blev til. Det fremgaar deraf,

at det var i Folketinget, Bestemmelsen om de 2 Aar blev indsat. Man har ikke villet give nogen Justitsminister ubetinget Ret til at udvise fremmede, men man bestemte, at naar de havde været her i 2 Aar, kunde det ikke lade sig gøre. Under de urolige Forhold, vi har haft, har man ogsaa kunnet udvise Udlændinge, selv om de havde opholdt sig her mere end 2 Aar, men vi mener, at disse urolige Forhold dog maa have sat sig noget, og det kommer da an paa, hvem man har til Justitsminister. Den Justitsminister, der ser nøgternt og roligt paa Forholdene, kan lade Ting passere, som en ængstelig og nidkær — man kunde godt nævne flere Dyder —, men i sine Virkninger skadelig Justitsminister er bange for. Nogle Folk er af Naturen ængstelige og nervøse og bliver navnlig nervøse, naar de kommer ud i Forhold, der ikke er dagligdags for dem, og mener, at Loven maa træde til i al sin Strenghed. Det er det, jeg er bange for: at den højtærede Justitsminister er en saadan Minister, der helst vil bruge Loven saa tidt som muligt, saa tidt, at det grænser til Misbrug. Man har nemlig ikke alle Lovene for at bruge dem altid, men kun i paakommende Tilfælde; der maa skønnes, og skønnes ædrueligt, over, hvorvidt der skal foretages Udvisning eller ikke. Men vi har ikke en saadan grundmuret Tillid til, at Ministeren vil skønne ædrueligt og rigtigt. Jeg husker fra tidligere Forhandlinger om denne Sag, at han havde som Argument dette, at en Mand havde drevet syndikalistisk Propaganda. Er det i og for sig en saa strafværdig Handling? Det kan jeg ikke se, for saa vidt man gør det indenfor rimelige Grænser. At man vil have Folk til at se, at Samfundsforholdene er saadan og saadan, er ganske berettiget, naar der blot ikke er Spektakler.

Jeg har ikke den Tillid til Ministeren, fordi han under tidligere Forhandlinger for at begrunde et Lovforslag som dette har grebet til Midler, der var i høj Grad forkastelige. Ministeren ser op. Det, jeg tænker paa, er, at Ministeren for 2 Aar siden under Sagens Behandling sagde, at selve Socialdemokraternes Førere var kommet til ham og havde anmodet ham om at udvise en Person, som var dem besværlig. Da denne Udtalelse blev fremsat her i Tinget, var ingen af Socialdemokraterne i Stand til at svare derpaa. Den eneste, der kunde sigtes til, var Partiets Forretningsfører; han var syg den Gang, var i Udlandet, men da han kom hjem, blev det Spørgsmaal klart, og saa kunde en anden Rigsdagsmand den 28. April 1921 i Folketinget — det staar Spalte 6100 i Folketingstidenden — sige om det,